

Ο Δ Ο Φ Ρ Α Γ Μ Α

τέλη νοέμβρη
2010

ΕΝΤΥΠΗ ΕΚΔΟΣΗ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΤΑΞΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΙΡΗΝΗ

**όπου ακούς
τάξη και
ασφάλεια**

**ανθρώπινο
κρέας
μυρίζει**

Η συνέλευση ενάντια στην ταξική και κοινωνική ειρήνη είναι μια αυτοοργανωμένη, αντιεραρχική και αντιεξουσιαστική συλλογικότητα η οποία στέκεται εχθρικά απέναντι στην εκμεταλλευτική οργάνωση της κοινωνίας και σε κάθε είδους εξουσιαστικούς θεσμούς και ιδεολογίες. Γιατί ενάντια στην ταξική και κοινωνική ειρήνη; Θεωρούμε πως η έννοια ταξική/κοινωνική ειρήνη που συνεχώς επικαλούνται και προωθούν το κράτος, τα αφεντικά και οι φανεροί και κρυφοί υπερασπιστές αυτού του κόσμου δεν είναι παρά μια αθώα και παραπλανητική φράση για να αποκρύψει την καθημερινή βαρβαρότητα της μισωτής σκλαβιάς, της εκπαιδευτικής χειραγώγησης και πλύσης εγκεφάλου, της τηλεοπτικής και καταναλωτικής αποχαύνωσης, της εξατομίκευσης και γενικότερα της προσπάθειας ελέγχου κάθε πτυχής της ζωής μας. Αναγνωρίζοντας την εμπόλημα πραγματικότητα που ζούμε και θεωρώντας πως αυτοί που υφίστανται την εκμετάλλευση δε μπορούν να έχουν τίποτα κοινό με τους εκμεταλλευτές τους, έχουμε πάρει ξεκάθαρη θέση: **με τη μεριά των α-πό κάτω αυτού του κόσμου, σαμποτάρουμε την κοινωνική συναίνεση στους εξουσιαστικούς σχεδιασμούς και επιδιώκοντας την καταστροφή κάθε είδους εξουσίας.**

Σε αυτά τα πλαίσια εντάσσεται και η έκδοση αυτού του εντύπου το οποίο φέρει το όνομα ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ. Ανέκαθεν τα οδοφράγματα χρησιμοποιούνταν από τους εξεγερμένους αφενός για να εμποδίζουν την επέλαση του εχθρού και αφετέρου ως ορμητήρια για νέες επιθέσεις εναντίον του. Οδόφραγμα λοιπόν, για να φτιάξουμε γερές θέσεις άμυνας απέναντι στην όλο και εντεινόμενη επίθεση του κράτους και των αφεντικών στα μυαλά μας και τις ζωές μας και να ανικνεύσουμε τους τρόπους να τους επιθεθούμε για να απαλλαγούμε από αυτούς.

Μπορείτε να μας βρείτε στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο ΑΝΑΤΟΠΙΑ (μπτρ. παρθενίου 16 - τέρμα αγ. νικολάου αριστερά) κάθε Παρασκευή μετά τις 19.00. Η ΑΝΑΤΟΠΙΑ είναι ανοικτή κάθε μέρα μετά τις 19.00 και εκεί μπορείτε να βρείτε (πέρα από εμάς) έντυπα του αναρχικού, αυτόνομου και αντιεξουσιαστικού χώρου καθώς και δανειστική βιβλιοθήκη. Η συνέλευση στηρίζει επίσης το αυτοδιαχειριζόμενο καφεενείο στο Παράρτημα (κορίνθου και αράτου) κάθε πέμπτη μετά τις 19.00.

Επίσης μπορείτε να επισκεφτείτε την ηλεκτρονική διεύθυνση <http://anatopia.wordpress.com>.

για επικοινωνία: ΤΘ: 1113, ΤΚ:26001, κεντρικό ταχυδρομείο πάτρας με την ένδειξη "για οδόφραγμα"
e-mail: odofragma09@gmail.com

φωτογραφία εξωφύλλου: πάνω αριστερά μερικά από τα μπατσόσκυλα της ευρωπαϊκής στρατοστνωμίας για τη φύλαξη των συνόρων της ευρώπης (frontex), που ήρθαν στον Έβρο να συνδράμουν το έργο των ντόπιων καθαριστών ώστε να αποτρέπουν με κάθε τρόπο την είσοδο των μεταναστών στην Ελλάδα. Με τα γνωστά αποτελέσματα, δηλαδή τις μαζικές δολοφονίες μεταναστών. Κάτω δεξιά φαίνονται φωτογραφίες από τάφους μεταναστών.

δύο-τρεις σημειώσεις για το κράτος και τη λειτουργία του (ενάντια στη σύγχυση που προέρχεται από δεξιά κι αριστερά)

1 Καθώς η κρίση και η βαρβαρότητα που σέρνει μαζί της επιταχύνεται, αποδεικνύεται ξεκάθαρα πια πως οι θεωρίες που παίζαν αρκετά τα τελευταία 10-15 χρόνια περί εξαφάνισης του έθνους κράτους από την υποχθόνια παγκοσμιοποίηση ήταν μια *απάτη*. Τα έθνη κράτη όχι μόνο δεν εξαφανίστηκαν αλλά απέκτησαν ακόμα πιο κεντρικό ρόλο καθώς όταν εν μέσω κρίσης η πίτα μικραίνει, το κάθε κράτος κοιτάει πως θα φάει τους ανταγωνιστές του (και πώς θα προστατέψει το εθνικό του κεφάλαιο και τις τράπεζές του).

2 Προκειμένου να πετύχει αυτό το στόχο κάθε κράτος συνάπτει συμμαχίες με άλλα (τις διαλύει, φτιάχνει καινούριες κοκ.). Και κάπου εδώ κάνει την εμφάνισή της η θεωρία πως κάποια κράτη (του ελληνικού συμπεριλαμβανομένου) είναι υποτελή σε κάποια άλλα. Καταρχάς, οι *πολιτικές συνέπειες αυτής της θεωρίας* είναι η (σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό) **απενεχοποίηση του εδώ κράτους και των πρακτικών του** αφού το καημένο πάντα "το αναγκάζουν οι μεγάλες δυνάμεις" (το ΔΝΤ, η αμερική και ό,τι άλλο). Κατά δεύτερον, παραβλέπει πως **κάθε κράτος** (όσο αδύναμο κι αν είναι στους διακρατικούς συσχετισμούς δύναμης) **δρα με γνώμονα τα συμφέροντά του**. Ούτε σχέσεις υποτέλειας υπάρχουν ανάμεσα στα κράτη ούτε φιλίες. Απλά **ψυχροί υπολογισμοί και συμφέροντα**. Π.χ. τον τελευταίο καιρό το ελληνικό κράτος κάνει τα κουμάντα του συμμαχώντας με το ισραηλινό προκειμένου να στριμώξει την τουρκία (**1**).

3 Αν στρεφόμαστε ενάντια στο κράτος το κάνουμε γιατί το θεωρούμε το βασικότερο μηχανισμό που ευθύνεται για τον υποβιβασμό της ζωής μας σε μίζερη επιβίωση καθώς ο ρόλος του (ανεξάρτητα από τις όποιες επιμέρους παραλλαγές του) είναι **να διασφαλίζει την ταξική και κοινωνική ειρήνη προκειμένου να λειτουργεί ομαλά το καπιταλιστικό σύστημα, η κατάσταση δηλαδή κατά την οποία ένα κομμάτι της κοινωνίας μπορεί να ζει από την εκμετάλλευση όλων των υπολοίπων**. Αυτό προσπαθεί να το πετύχει μεταξύ άλλων με

την αστυνομία, τους δικαστές, τις φυλακές, την εκπαιδευτική χειραγώγηση και πλύση εγκεφάλου, την προώθηση του ανταγωνισμού όλων εναντίον όλων και της εξατομίκευσης.

Εμείς δε ζητάμε ένα καλύτερο κράτος ούτε γκρινιάζουμε για τους "διεφθαρμένους πολιτικούς" προσδοκώντας κάποιους καλύτερους ή ένα "στιβαρό ηγέτη". **Δε θέλουμε κανένα σωτήρα απ' όπου κι αν προέρχεται (και όσοι ψάχνουν έναν τέτοιο είναι άξιοι της μοίρας τους)**. Θέλουμε "να καεί το μπουρδέλο η βουλή", να τελειώνουμε μια και καλή με τον καπιταλισμό και την εξουσιαστική οργάνωση της κοινωνίας προτάσσοντας τον αντιιεραρχικό και κομμουνιστικό τρόπο οργάνωσης, δηλαδή εμείς οι από κάτω αυτής της κοινωνίας να βρούμε τους τρόπους να αποφασίζουμε μόνοι μας για τις υποθέσεις μας στέλνοντας τα αφεντικά και τους πολιτικούς στο σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας.

*(1) Γνωστός αριστερός δημοσιογράφος που συμμετείχε στην αποστολή ανθρωπιστικής βοήθειας "ένα καράβι για τη γάζα" και συνελήφθη στο Ισραήλ, εξέφρασε το θαυμασμό του για τον ηγέτη των τούρκων συγκρατούμενων του λέγοντάς τους "εσείς έχετε έναν Ερντογάν ενώ εμείς ένα Γιωργάκη" με αφορμή τις δηλώσεις των δύο ηγετών για το μακέλεμα της αποστολής. Παραβλέποντας πως είναι λόγοι εξωτερικής πολιτικής και εξουσιαστικών σχεδιασμών που ο Ερντογάν στράφηκε ενάντια στο Ισραήλ **ενώ ο - περιφρονητικά αποκαλούμενος- Γιωργάκης μόνο τέτοιος δεν είναι αφού η επιλογή της συμμαχίας με το Ισραήλ είναι στρατηγική επιλογή του ελληνικού κράτους το οποίο ξέρει πολύ καλά να υπερασπίζεται τα συμφέροντά του (ενάντια στα δικά μας και των ταξικών μας αδερφών ανά τον κόσμο)**.*

Στις 16 οκτώβρη το συλλογικό εγχείρημα λόγου και δράσης ΠΕΡΑΣΜΑ μαζί με τη βοήθεια συντρόφων και συντροφισών κατέλαβε το κτίριο του Μαραγκοπούλειου (γούναρη και καραλάμπη, πρώην ΠΙΚΠΑ). Για ποιο λόγο; Για όλους τους λόγους του κόσμου, όπως λέει και η αφίσα που κολλήθηκε στους δρόμους της πόλης. Και όσοι θέλουν να στηρίξουν το εγχείρημα μπορούν να περάσουν από εκεί μια βόλτα. Η κατάληψη είναι ανοιχτή κάθε μέρα μετά τις 19.00.

η δικαιοσύνη είναι ταξική

Ξεκινώντας να μιλάμε για τις φυλακές, θεωρούμε ότι ο θεσμός αυτός δεν είναι τίποτα άλλο από ένα ακόμη όπλο του κράτους και των αφεντικών εναντίον των εκμεταλλεζόμενων αυτής της κοινωνίας για τη διασφάλιση της υπάρχουσας βαρβαρότητας (ή όπως τους αρέσει να το ονομάζουν "κοινωνικο-ταξική ειρήνη"). Αυτός είναι ένας από τους βασικούς λόγους που μας κάνει να στρεφόμεστε **συνολικά** εναντίον αυτού του θεσμού και να αρνούμαστε συνολικά το ρόλο της φυλακής ως σωφρονιστικό ίδρυμα που σκοπός της δεν είναι άλλος από το να επαναφέρει το άτομο στην κανονικότητα ώστε να συντηρεί (εκούσια) με κάθε τρόπο την καπιταλιστική μηχανή.

Η μακροχρόνια φυλάκιση δεν υπήρχε από πάντα αλλά αναδύθηκε στις απαρχές του καπιταλιστικού συστήματος ως βασικό κομμάτι του πριν περίπου 200 χρόνια, με σκοπό να διασφαλίσει την εκμεταλλευτική οργάνωση της κοινωνίας, λειτουργώντας ως φόβητρο για την εργατική τάξη ώστε να την πειθαρχήσει και να ελέγξει την (αναγκαία για τα αφεντικά) εργατική της δύναμη. *Η φυλακή δηλαδή προκύπτει από ένα συμφεροντολογικό ορισμό του δικαίου από τα πάνω για τον έλεγχο των από κάτω.*

Θα καταλάβουμε πολλά για τον ρόλο της φυλακής αν δούμε **ποιοι βρίσκονται πίσω από τα σίδερά της**: Ι στους 3 κρατούμενους είναι προφυλακισμένος, το 40% είναι μέσα για παραβίαση του νόμου περί ναρκωτικών (όχι βέβαια οι μεγαλέμποροι αλλά οι τοξικομανείς), πάνω από το 40% είναι αλλοδαποί (που απλά δεν έχουν χαρτιά), ενώ η τεράστια πλειοψηφία είναι μικροπαραβάτες που παραβίασαν το νόμο για λόγους επιβίωσης και δεν έχουν καν λεφτά να εξαγοράσουν τις ποινές τους. Επίσης μεγάλο μέρος είναι πρώην φυλακισμένοι που ξαναμπήκαν μέσα αφού κουβαλώντας αυτό το στίγμα, η μόνη διέξοδος που τους έμενε ήταν είτε μια σκατοπληρωμένη και υποτιμημένη δουλειά είτε η παραβατικότητα. Άρα βλέπουμε ότι οι άνθρωποι που βρίσκονται στις φυλακές βρίσκονται και στον πάτο της κοινωνικής ιεραρχίας.

Όλα αυτά δείχνουν ξεκάθαρα τον ταξικό χαρακτήρα του εγκλεισμού και ότι όσο πιο χαμηλά βρίσκεται κάποιος στην κοινωνική και ταξική ιεραρχία τόσες περισσότερες πιθανότητες έχει να φυλακιστεί.

Μα θα πει κάποιος ότι είναι εγκληματίες, επικίνδυνοι και άξιοι της μοίρας τους λόγω των ποινικών πράξεών τους ή θα συνεχίσει να δικαιολογεί την ύπαρξη της φυλακής και θα ρωτήσει τι θα κάναμε με όλους τους βιαστές, τους δολοφόνους και τους προζέμπορους αν ήταν έξω. Βέβαια αυτό είναι εντελώς υποκριτικό καθώς στον καπιταλισμό δε θεωρείται έγκλημα η καθημερινή κλοπή ζωής που λέγεται μισθωτή εργασία, οι δολοφονίες εργατών που καταχρηστικά ονομάζονται "εργατικά ατυχήματα", οι βιασμοί πάνω σε γυναικεία κορμιά-θύματα των κυκλωμάτων καταναγκαστικής πορνείας από τον κάθε πελάτη, οι έλληνες μισθοφόροι-δολοφόνοι στο Αφγανιστάν και τη Σομαλία, ούτε τα καθίκια οι ψυχίατροι που γράφουν ψυχοφάρμακα με το κιλό. Κανείς από αυτούς δεν έχει διωχθεί ως δολοφόνος, βιαστής ή προζέμπορας και ούτε πρόκειται. *Αυτό που διώκεται είναι μόνο το έγκλημα που δεν έχει πάρει τη μορφή νόμιμης πράξης αφού το κράτος και τα αφεντικά είναι οι μόνοι που έχουν δικαίωμα να ασκούν βία για το δικό τους συμφέρον.* Οι υπόλοιποι που την ασκούν μπαίνουν φυλακή. **Η δικαιοσύνη δεν είναι τυφλή, αλλά ξεχωρίζει πολύ καλά αφεντικά από προλετάριους- τους μεν τους προστατεύει και τους δε τους φυλακίζει.**

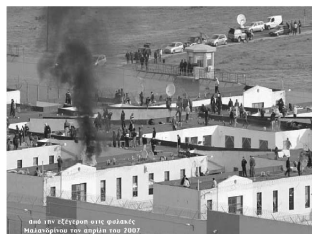
Ο εγκλεισμός από μόνος του είναι ένα βασανιστήριο διαρκείας αφού ελέγχει απόλυτα κάθε καθημερινή δραστηριότητα και ανάγκη του κρατούμενου (από τον ύπνο, το φαγητό και το μπάνιο μέχρι την επικοινωνία) ενώ κάποιες άλλες τις απαγορεύει (π.χ. τη σεξουαλική επαφή). Η ελληνική πραγματικότητα κάνει την κατάσταση ακόμα πιο ζοφερή για όποιον οδηγείται στην φυλακή. Παρά τις όποιες υποκριτικές εξαγγελίες των εκάστοτε υπουργών δικαιοσύνης η πραγματικότητα μέσα στις ελληνικές φυλακές παραμένει η εξής: εξοντωτικές συνθήκες κράτησης, υπερκορεσμός των φυλακών αφού οι δικαστές φροντίζουν να στέλνουν όλο και περισσότερους στη φυλακή με αποτέλεσμα να δημιουργούνται συνθήκες ασφυξίας, ανύπαρκτη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη με αποτέλεσμα δεκάδες θανάτους-δολοφονίες κρατουμένων, συνθήκες υγιεινής επιεικώς άθλιες, τα αιτήματα για άδειες αγνοούνται, συνεχής επιβολή πειθαρχικών ποινών αφού οι κρατούμενοι διώκονται για το παραμικρό και είναι έρμαια στις ορέξεις του κάθε ανθρωποφύλακα.

Απέναντι σε όλα αυτά οι κρατούμενοι αντιδρούν με πολλούς τρόπους: είτε αρνούνται να μπουν στα κελιά τους είτε εξεγείρονται και παίρνοντας στα χέρια τους τον έλεγχο της φυλακής, είτε με πιο μαζικές ενέργειες όπως οι μαζικές αποχές συσσιτίου και απεργίες πείνας τον νοέμβρη του 2008.

Απ' όσα είπαμε γίνεται σαφές πως η αλληλεγγύη μας στους αιχμαλώτους του κράτους είναι δεδομένη πόσο μάλλον όταν κινούνται ενάντια στο καθεστώς αιχμαλωσίας που τους έχουν επιβάλλει, άσχετα αν συμφωνούμε με κάθε τους αίτημα και κάθε τους πράξη. *Το ίδιο μένει να κάνουν όσοι έχουν καταλάβει την υποκρισία που λέγεται ποινικό δίκαιο και πως οι εγκλειστοί δεν είναι παρά ο αποδιοπομπαίος τράγος ενός σάπιου κοινωνικού συστήματος. Απ' την άλλη όσοι από τους από κάτω αυτής της κοινωνίας επιμένουν να δικαιολογούν τη βαρβαρότητα του εγκλεισμού το μόνο που κάνουν είναι να φτιάχνουν μόνοι τους το όμορφο κελί τους, να κλειδώνονται μέσα σε αυτό και να πετάνε το κλειδί στους καταπιεστές τους.*

ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ ΚΑΜΙΑ ΦΥΛΑΚΗ

η δικαιοσύνη
είναι ταξική

ποτέ και
πουθενά
καμία φυλακή

ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ
ανάμεσα στην Ελλάδα και καταλυτική κρίση
Μάρτιος 2010

για περισσότερα στην 8σέλιδη
μπροσούρα που εκδόσαμε και
μπορείτε να τη βρείτε στην
ΑΝΑΤΟΠΙΑ ή στο

<http://anatopia.wordpress.com/>

Στις φυλακές του Αγίου Στεφάνου έξω από την Πάτρα οι συνθήκες είναι εξίσου άθλιες με τις υπόλοιπες φυλακές. Έτσι με αφορμή το θάνατο ενός ακόμα κρατούμενου από παθολογικά αίτια οι υπόλοιποι κρατούμενοι στις 4 νοέμβρη αντέδρασαν δυναμικά και αρνήθηκαν να μπουν στα κελιά τους έχοντας ως βασικά αιτήματα τη βελτίωση της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και γενικότερα των συνθηκών κράτησης. Επίσης η λέξη "θάνατος" δεν είναι η πιο σωστή για να περιγράψει τέτοια συμβάντα γιατί αν αρρωστήσεις και δεν υπάρχει γιατρός δε φταίει η κακιά σου η τύχη αν πεθάνεις αλλά το ότι το κράτος αντιμετωπίζει τους φυλακισμένους σα σκουπίδια. **Οπότε μιλάμε ξεκάθαρα για άλλη μια κρατική δολοφονία.**

για το ζήτημα του βιασμού

Με αφορμή τις δηλώσεις του μαλάκα ζωγράφου Τσόκλη, άνοιξε ένας κύκλος συζητήσεων στα media σχετικά με το βιασμό. Όπως ήταν αναμενόμενο σχεδόν όλοι βρέθηκαν να καταδικάζουν την πράξη του βιασμού γενικά καθώς και τις καφρίλες που είπε όπως

**πίσω
καθάρματα σεξιστές!**

...δεν καταλαβαίνω γιατί ο βιαστής είναι πιο κακός άνθρωπος από την κοπέλα που βιάζει τα βυζιά της έξω και προκαλεί. Τη βία τη ζητάει η ίδια, θέλει να τη βιάσουν. Δεν καταλαβαίνω γιατί η αστυνομία πιάνει τον άνθρωπο που τη βίασε και δεν πιάνει αυτήν την ίδια που τον προκαλεί αφού η φύση τον σπρώχνει να το κάνει αυτό". Παρόλα αυτά ποτέ κανένας τους δεν ασχολείται και δε σχολιάζει τα αίτια που οδηγούν κάποιον στο να κάνει κάτι τέτοιο, αλλά ούτε και με το σεξισμό και την κούλτουρα του βιασμού που όχι μόνο υπάρχει αλλά και ενισχύεται από παντού (τηλεόραση, σχολεία, διαφημίσεις).

Μέσα σε μια καθαρά πατριαρχική κοινωνία ο χαρακτήρας των ατόμων διαμορφώνεται με συγκεκριμένες αντιλήψεις ανάλογα με το φύλο τους οι οποίες προωθούν το σεξισμό και κατ'επέκταση την πιο ακραία μορφή του, το βιασμό. Έτσι τα αγοράκια μεγαλώνουν μαθαίνοντας να είναι σκληροί και δυναμικοί, αρχηγοί παντού αλλά κυρίως στο σπίτι και φυσικά κάτοχοι εξουσίας. Τα κοριτσάκια από την άλλη πρέπει να είναι γλυκά, τρυφερά και υπομονετικά και να έχουν πάντα στο νου τους ότι είναι το όμορφο αλλά και αδύναμο φύλο.

Μεγαλώνοντας με αυτά τα πρότυπα, τα σεξιστικά βλέμματα και σχόλια από τα "βαρβάτα αρσενικά" προς όλες τις γυναίκες που πληρούν κάποιες προϋποθέσεις των σύγχρονων προτύπων ομορφιάς είναι πια καθημερινό και αποδεκτό φαινόμενο. Κυρίως όμως προς αυτές που λόγω μιας λίγο πιο στενής μπλουζας ή μιας πιο

κοντής φούστας (λες και πρέπει να δίνουν αναφορά στον κάθε μαλάκα για το τι φοράνε) θεωρούνται προκλητικές και "εύκολες" και άρα δίκαιοι δέκτες σχολίων. Έτσι ακόμα και σε ακραίες σεξιστικές πράξεις όπως ο βιασμός, ατάκες του τύπου "άντρας είναι δεν κρατιέται", "φταίει και αυτή έτσι που ντύνεται και κυκλοφορεί μόνη της αργά" (λες και χρειάζεται κάποιον νταβά πάνω από το κεφάλι της για να κυκλοφορήσει) καταλήγουν στην **αντιστροφή θύτη και θύματος** και στην **ιδεολογική αθώωση των βιαστών** αφού αυτοί απλά "παρασύρθηκαν από την έκρηξη της τεστοστερόνης τους στα τσαλίμια του εκάστοτε θύματος". Χαρακτηριστικό παράδειγμα το περιστατικό στην Αμάρυνθο με τη μαθήτριά που βιάστηκε από τους συμμαθητές της και αυτοί αθωώθηκαν αφού ισχυρίστηκαν ότι το θύμα κορόιδευε τον ανδρισμό τους και ότι κατά βάθος ήθελε να βιαστεί. Επίσης το παράδειγμα της Αμαρύνθου είναι χαρακτηριστικό και για το τι τραβάει οποιαδήποτε γυναίκα θελήσει να καταγγείλλει το βιασμό της αφού στην ουσία "βιάζεται" ξανά από τους μπάτσους κατά την διάρκεια της ανάκρισης λόγω των κλευσαστικών και ειρωνικών σχολίων τους αλλά και εξαιτίας του κοινωνικού στιγματισμού που ακολουθεί.

Τέλος ακόμα και αυτά τα περιστατικά βιασμών που βλέπουν το φως της δημοσιότητας δεν είναι τίποτα μπροστά στους **καθημερινούς αναρίθμητους πληρωμένους βιασμούς** που υφίστανται γυναίκες μετανάστριες θύματα των κυκλωμάτων καταναγκαστικής πορνείας στα μπουρδέλα και τα κλωόμπαρα. Δυστυχώς όμως δεν είναι ούτε καν αυτά που μας σοκάρουν. Το σοκαριστικό αλλά και υποκριτικό ταυτόχρονα είναι ότι ενώ ο βιασμός αποτελεί απλά την αποκορύφωση του σεξισμού, οι σεξιστικές συμπεριφορές παραμένουν όχι μόνο στο απυρόβλητο αλλά η ιδεολογία τους προωθείται και αναπαράγεται μέσα από την ίδια την πλειοψηφία της κοινωνίας. Γιατί

**η πατριαρχία σε αυτή
την κοινωνία
τελειώνει στα μπουρδέλα
και τους βιασμούς
αλλά αρχίζει στα σχολεία.**

ΔΙΑΛΥΟΜΑΙ! Πρέπει να αντέξω. Να αντισταθώ. Δε θα μπορέσετε να με τρελάνετε. Πρέπει να σκεφτώ, να σκεφτώ! Να λοιπόν που σκέφτομαι! Σκέφτομαι εσάς που με έχετε κλεισμένη σ' αυτόν τον εφιάλτη. Από το κρύσταλλο του ενυδρείου που με κλείσατε και με κοιτάζετε με ενδιαφέρον. Μείνατε άφωνοι! Τρέμετε από φόβο μήπως και μπορέσω κι αντισταθώ. Τρέμετε στη σκέψη μήπως οι άλλοι σύντροφοί μου έρθουν και γκρεμίσουν αυτό το λευκό θάνατο που επινοήσατε. Πόσο γελοίο, αλήθεια, να στερήσετε από μένα τα χρώματα! Κι έξω να βάφετε το μouxλιασμένο και γκρίζο κόσμο σας με τα πιο φανταχτερά χρώματα, για να μη μπορεί να δει κανείς τη σαπίλα που κρύβει. Και να υποχρεώνετε τον κόσμο να καταναλώνει μόνο και μόνο για το χρώμα. Χρωματίστε με ωραίο κόκκινο το σιρόπι από τα βατόμουρα, και τι πειράζει αν αυτό φέρνει καρκίνο! Το απεριτίφ σας να είναι πορτοκαλί. Τα παιδιά σας πρέπει να τρώνε πολύ το πράσινο και το αστραφτερό κίτρινο. Το βούτυρο κι η μαρμελάδα πάντα με χρωματιστά δηλητήρια. Ακόμα και τις γυναίκες σας τις βάψατε σαν καραγκιόζηδες. Εξαίσιο κόκκινο για τα μάγουλα, ανοιχτό γαλάζιο και βιολετί για τις βλεφαρίδες, ρουζ για τα χείλια κι όσο για τα νύχια ό,τι χρώμα θα έβαζε ο νους σου για να είναι σαν καρναβάλι. Χρυσοφί, ασημί, πράσινο, πορτοκαλί μέχρι και σκούρο μπλε χρησιμοποιήσατε. Και τιμωρήσατε εμένα με τη σκληράδα του ανέκφραστου λευκού, γιατί το μυαλό μου δεν έχει ανάγκη από τον κατακλυσμό των διαφημίσεων για να σκεφτεί. Αφού τα δικά του χρώματα ξεγυμνώνουν όλη σας την αθλιότητα.

Ε λοιπόν όχι! Δε συμφωνώ με τον τρόπο που ζείτε, ούτε ζήλεψα που δεν είμαι σαν καμιά από τις γυναίκες σας - θλιβερό καρναβάλι. Όχι! Δε θα ήθελα να είμαι μια τρυφερή ύπαρξη, με τα νάζια της και τα χαζοχαμόγελά της. Που θα στόλιζε το τραπέζι σας σε κάποιο ρεστοράν πολυτελείας το σαββατόβραδο, σε συμπλήρωμα αναπόσπαστο σε αυτή τη φτιαχτή ατμόσφαιρα με το εξωτικό μενού και την τόσο πλίθια και απαραίτητη διακριτική μουσική. Όχι! Δε θα μου άρεσε να είμαι υποχρεωμένη να παριστάνω την ελκυστική και θλιμμένη, και συγχρόνως τη χαρούμενη και όλο εκπλήξεις, μετά την άμυαλη παιδούλα, κι ύστερα τη μητέρα και πουτάνα, ενώ συγχρόνως να ντρέπομαι ή να ευχαριστιέμαι με κάθε βρωμόλογο που θα ξεστομίζετε.

*Απόσπασα από το μονόλογο "Εγώ η Ουλρίκε Μάινχοφ καταγγέλλω"
του Dario Fo και της Franka Rame.*

Η Ουλρίκε Μάινχοφ ήταν από τα ιδρυτικά μέλη της ένοπλης επαναστατικής οργάνωσης "Φράξια Κόκκινος Στρατός" (RAF) που έδρασε στη δυτική Γερμανία τη δεκαετία του '70. Μαζί με άλλους αγωνιστές της RAF συνελήφθη και φυλακίστηκε σε καθεστώς πλήρους απομόνωσης (στα λευκά κελιά*) και τελικά δολοφονήθηκε στις 9 Μαΐου του 1976 από το γερμανικό κράτος (το οποίο μέχρι σήμερα υποστηρίζει ότι η Μάινχοφ αυτοκτόνησε).

*Τα λευκά κελιά ήταν κελιά 6 τ.μ. με τοίχους βαμμένους λευκούς και συνεχή φωτισμό με λάμπες τύπου νέον που δεν έσβηναν ποτέ.

Στα τέλη Αυγούστου βρέθηκα να ψάχνω για δουλειά μέσα από αγγελίες γνωστών εφημερίδων της πόλης. Μετά την απόρριψη των κλασικών “ζητείται κοπέλα έμπειρη και εμφανίσιμη σε μπαρ, μεταφορά εξασφαλισμένη” ως ύποπτη και των τύπου “ανερχόμενη εταιρεία ζητά νέους-νέες, πρώτος μισθός 1500-2000 ευρώ” ως μούφα, και αφού με απέρριψαν από διάφορες είτε γιατί δεν ήμουν φοιτήτρια είτε γιατί θέλανε μόνο άντρες -εγώ ως κοπέλα δε θα τα κατάφερα με τόση δουλειά που έχει μου είπαν- βρέθηκα να μιλάω με το αφεντικό ενός καφέ μπαρ.

Στην αρχή οι κλασικές ερωτήσεις. Από που είμαι, πόσο χρονών, αν έχω δουλέψει πάλι, τι ωράριο με ενδιαφέρει, Από εκεί, τόσο, ναι έχω, αυτές τις ώρες. Όλα καλά μέχρι στιγμής. Στις δικές μου ερωτήσεις σχετικά με το πόσο είναι το μεροκάματα και για τα ένσημα αρχίζουν τα γνωστά ψελλίσματα. “Τόσα είναι, δεν είναι και πολλά το ξέρω, αλλά τι να κάνω, έχει πέσει η δουλειά κι εγώ δε βγαίνω, ένσημα κάνε υπομονή και όταν πάρει το μαγαζί τα πάνω του θα τα βρούμε” κλπ. Τα γνωστά ψέματα δηλαδή αφού το μαγαζί γεμάτο ήταν, αλλά ένεκεν της καταραμένης κρίσης είπα ας ξεκινήσω μέχρι να βρεθεί κάτι άλλο. Κατά την πρώτη εκείνη συνάντηση λοιπόν μου είπε επίσης ότι το μαγαζί είναι καθαρό. Ούτε ναρκωτικά, ούτε γυναίκες, ούτε περίεργοι τύποι να με ενοχλούν και ότι αυτός είναι εκεί για ό,τι

χρειαστώ κι ας πάω το βραδάκι για ένα δοκιμαστικό. Και πήγα.

Γεμάτο το μαγαζί και το βράδυ (καλά, πόσο πιο πολύ να ανοίξει η δουλειά;). Χωρίς ναρκωτικά αλλά με πολλούς περίεργους που θεωρούν ότι μπορούν να

σε κοιτάνε με αυτό το αηδιαστικό βλέμμα, ότι είσαι υποχρεωμένη να χαμογελάς σε ό,τι μαλακία κι αν σου πουν και ότι φυσικά ο μόνος λόγος ύπαρξής σου είναι να εξυπηρετείς κάθε τους επιθυμία χωρίς καν να στο ζητήσουν. Ο χειρότερος απ’ όλους όμως ήταν το αφεντικό. Όχι μόνο γιατί παρακολουθούσε κάθε μου κίνηση αλλά και γιατί όλα τα παραπάνω τα θεωρούσε φυσικά και αυτονόητα. “Εντάξει, όμορφη κοπέλα είσαι θα σε κοιτάξουν λίγο πιο έντονα - θα σου πουν δυο τρεις κουβέντες παραπάνω - θα σε κεράσουν κι ένα ποτό - εσύ όμως μη φοβάσαι -

εγώ είμαι εδώ δε σε πειράζει κανείς - να είσαι ευγενική και χαμογελαστή και τα άλλα άστα πάνω μου - σα φίλο σου θέλω να με βλέπεις - σαν την οικογένειά σου - σαν τον πατέρα σου - μια οικογένεια θέλω να γίνουμε- να δουλεύουμε και να περνάμε καλά αγαπημένοι - και σκέψου ότι αν το μαγαζί έχει δουλειά κι εγώ θα κερδίζω αλλά και εσύ - ακριβώς σαν οικογένεια”.

Το μόνο σίγουρο από όλα αυτά που μου είπε είναι ότι με τα αφεντικά είμαστε μια οικογένεια θέλοντας και μη. Κι αυτό γιατί μας έχουν γαμήσει τη μάνα.

